

[Rager.]

lem hr. Brodthagen optræder sådan, som sket er i dag, at han først kritiserer og derefter siger: vi tager, hvad vi kan få. Jeg henstiller til det ærede medlem at forsøge at give en plausibel forklaring. Eller skal vi også i dag slutte debatten med en dagsorden, stillet af det ærede medlem og rettet mod finansministeren? Så må vi hellere få det at vide med det samme.

Jeg havde nogle enkelte bemærkninger at gøre, men det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, der foretog en på flere punkter udmærket gennemgang af lovforslaget, har været inde på de fleste af dem. Der er dog et punkt, jeg mener det ærede medlem tog lidt forkert på. Der står i § 7, stk. 5, at tvivlsomme fordringer må kun optages med de beløb, hvormed de skønnes at ville indgå. Naturligvis sætter den højtærede handelsminister ikke noget sådant ind i et lovforslag, hvis finansministeren ikke er indforstået med det, og selvfølgelig må skattemyndigheder og ligningsmyndigheder anerkende, hvad der står i bogføringsloven. (*Kristen Amby*: Det gør de ikke!). Ja, men det har ikke stået der før. Nu blander det ærede medlem hr. Kristen Amby sig i noget, han ikke kender til, og generer mig i min udvikling, og nu rejser formanden sig og beder det ærede medlem tie stille. — Når det står i loven, må ligningsmyndighederne og skattemyndighederne naturligvis rette sig efter det. Det har som sagt ikke stået der før, og derfor har de tidligere kunnet afvise en sådan bogføring. Men denne lov træder først i kraft den 1. januar 1955. Derfor vil jeg gerne rette et spørgsmål til den højtærede finansminister og bede om at få det besvaret i dag: Vil virksomhederne allerede nu, da mange er ved at afslutte deres regnskaber, kunne optage deres dubiose debitorer på grundlag af det, der står her, eller skal de vente med det, til loven er trådt i kraft? Fra den dag, loven er trådt i kraft, er der ingen tvivl; da må enhver debitor, der er dubios, optages til det, man vurderer ham til. Men det spørgsmål synes jeg vi må have klaret. Der er altfor mange interesser, der står på spil netop i disse dage, hvor man affatter regnskaber.

Jeg har derefter et spørgsmål til den højtærede handelsminister. Der står i § 12, stk. 1, at overtrædelser straffes med bøde

eller hæfte. Det står sådan fuldstændig ud i det blå, der er intet minimum og intet maksimum. Er det almindelig skik og brug, at man ikke angiver strafferammerne, eller er der særlige grunde til, at man ikke har medtaget nogle bemærkninger herom?

Dernæst står der i § 12, stk. 2, at strafansvaret kan ikke bortfalde ved forældelse, så længe pligten til at opbevare det omhandlede regnskabsmateriale består. Der er fastsat 5 års opbevaringstid, og loven træder i kraft den 1. januar 1955, men måske er der nogle, der allerede i dag har smidt noget af regnskabsmateriale væk. Derfor vil jeg gerne vide, hvornår denne bestemmelse træder i kraft, og hvad man vil gøre ved dem, som i god tro har smidt deres papirer væk, men som efter denne nye bestemmelse skal opbevare dem. Dette spørgsmål bør vi også have klaret.

Vi vil gerne være med til at behandle lovforslaget i et udvalg og der undersøge, hvor langt vi kan nå med det, og hvilke lempelser der eventuelt kan komme; men jeg understreger, at vi må være frigjort for at arbejde under frygten for, at det ærede medlem hr. Brodthagens udtalelser i dag skal få parlamentariske konsekvenser, inden vi går til behandlingen i udvalget.

Hvad angår lovforslaget om ændringer i konkursloven, har det ikke for mig voldt store vanskeligheder. Jeg ville egentlig have været indstillet på at sige, at det blev vi sikkert hurtigt enige om, men efter den lille forelæsning, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen holdt for os i dag, tror jeg, at jeg — uden at have kunnet forstå den, eller efter i hvert fald kun delvis at have forstået den — må tage lidt stærkere reservation, end jeg ellers ville have gjort. Men vi er villige til også her at være ræsonnable og diskutere tingene igennem.

Alfred Jensen: Det er med tilfredshed, vi hilser lovforslaget om en ændring i bogføringsloven. Den har længe trængt til at blive revideret, og det forekommer os, at det forslag, der her foreligger, er et skridt i den rigtige retning. Der kunne naturligvis føjes flere bemærkninger til de mange, der allerede er fremsat angående dette lovforslag; jeg skal imidlertid indskrænke mig til nogle enkelte.

For det første er det iøjnefaldende, at